

officer af reserven 1973 - 2014

Efter studentereksamen i 1973 blev jeg indkaldt som værnepligtig. Jeg startede den 1. oktober ved Nørrejydske Artilleriregiment i Skive. Det var en helt ny kaserne, åbnet i 1969, og vi boede på moderne 4-mands stuer med toilet og bad.

Her var jeg som rekrut i 3 måneder. Derefter fulgte 6 måneder på sergeantskolen i Varde, 4 måneder på reserveofficersskolen sammen sted og til sidst 5 måneder som løjtnant af reserven tilbage i Skive. Her var jeg ved 2. batteri i 3. artilleriafdeling.

Kasernen i Varde føltes meget anderledes. Den var bygget omkring 1950, så vi boede på 10-mands stuer, hvoraf der lå en på hver side af det fælles baderum, mens toiletterne var på enden af gangen. Det værste var dog, at vi var midt i oliekrisen. Ministeriet havde udsendt et brev om, at der skulle spares på olien. Efter kort tid fandt man ud af, at de forordnede besparelser var urealistisk strenge. Derfor udsendte man et nyt brev med mulighed for lempelser.

Men dette andet brev var ikke nået frem til de ansvarlige i Varde. Derfor var der skruet ned for varmen. Stuerne var opvarmet med varm luft; men det var reduceret til 2 timer hver eftermiddag, og i praksis nåede den ikke op til vores stuer, som lå yderst. Varmt vand fandtes kun en dag om ugen i gymnastiksalens baderum. Dertil kom, at vi ikke fik dyner som i Skive, men kun tæpper. I januar måned var det ret koldt, og det blev først bedre, da protester fra talsmændene førte til fundet af det manglende brev.

Efter hjemsendelsen i marts 1975 fik jeg ikke rådighedskontrakt. Men i 1977 skulle der udannes flere værnepligtige end normalt, og i den forbindelse fik regimenterne mulighed for at ansætte et antal officerer af reserven på korttidskontrakt. Sådan en fik jeg fra 15.3. - 1.10.1977. I den tid var jeg ved 1. batteri i 3. artilleriafdeling. I 1975 var jeg begyndt på Arkitektskolen i Århus, men en lang sommerferie på studiet og mange afspadseringer i hæren fik enderne til at nå sammen.

Nu søgte jeg igen om rådighedskontrakt, og svaret var, at jeg kunne få en kontrakt, hvis jeg ville overgå til luftværnsartilleriet. Et par år tidligere var Jydske Luftværnsregiment blevet lagt sammen med Nørrejydske Artilleriregiment. Luftværnet i Jylland bestod af 2., 3. og 14. luftværnsafdeling. 2. afdeling var udstyret med 40 mm radarstyret Bofors L/70 kanoner. De tre batte-

rier var oprindeligt tænkt som luftværn for de tre jyske brigader; men man havde hurtigt fundet ud af, at de ikke kunne følge med hærens bevægelser. Da NATO så forlangte luftværn på flyvestationerne, blev de overført til Ålborg, Karup og Skrydstrup. 3. LA havde de ældre L/60 kanoner. Det var en ren mobiliseringsafdeling beregnet til Tirstrup, Vandel og lokalforsvaret. 14. LA bestod af tre batterier med det mandbårne luftværnsmissil Redeye og et mobiliseringsbatteri med L/60. Den hørte under Jyske division med et Redeye-batteri hos hver brigade og L/60-batteriet til sikring af divisionens hovedkvarter.

Da jeg havde fået min rådighedskontrakt, blev jeg som det første designeret til luftmeldecentral Kolding. I hele landet havde hjemmeværnet luftmeldeposter, der via telefon sendte meldinger ind til luftmeldecentralerne. De fandtes bl.a. i Århus, Kolding og Odense. Min opgave var så, at sende meldinger om fjendtlige fly videre fra centralen i Kolding til luftværnet ude i landet. Det blev dog aldrig til andet end teori. Før jeg nåede at komme med på en øvelse, blev centralen i Kolding nedlagt og lagt ind under Odense.

Blue Moon 1977

Men nu havde jeg altså en rådighedskontrakt og kunne komme ind til øvelser. Første øvelse blev Blue Moon i efteråret 1977 og det blev en lidt underlig oplevelse. Øvelsen foregik i Holsten, og var først og fremmest en øvelse for flyvevåbnet. Men når der nu var mange fly i luften, skulle det naturligvis udnyttes til at øve luftværnet. Derfor skulle 14. LA deltage, og jeg kom ind som kampdommer ved et af de tre batterier.

Jeg mødte i Skive, hvorfra vi kørte sydpå i kolonner. Redeye-batterierne bestod af professionelle konstabler. Hvert batteri havde tre sektioner med fire grupper i hver. Det hed sektioner og ikke delinger, fordi der kun var tre mand i hver gruppe. Hver gruppe kørte i en Jeep med anhænger.

Cheferne i de tre batterier var temmelig forskellige. I det batteri, som jeg skulle følge, var chefen en ældre, lettere destingveret major ved navn A.A.Andersen. I et af de andre batterier var chefen en ung og meget energisk kaptajn Sørensen. Det tredje batteri havde også en major som chef. Jeg husker ikke navnet, hvilket måske er meget godt. Han udmærkede sig især ved aldrig at forlade sin faste plads i messevognen. Året efter blev han overført til flyvevåbnet og det fortaltes, at han var rejst fra en større ubetalt regning, som batteriets øvrige befalingsmænd nu hang på.

Trods deres forskelle, havde de tre batterichefer dog en ting til fælles. Ved ankomsten til Holsten fandt de hvert deres "Gut", hvor batteriet kunne være. Det var vigtigt, fordi Redeye udelukkende kunne bruges i dagslys, så det var vigtigt med en stor lade, hvor man kunne hygge sig om natten. Modsætningen hertil var afdelingsstaben. Den bestod ikke af meget andet end chefen og administrationsofficeren; men denne chef lagde stor vægt på det krigeriske, så han havde valgt en vindomblæst bakke med et hullet læhegn. Major B.Madsen, som på dette tidspunkt gjorde tjeneste ved artilleriskolen i Varde og var med som kampdommer ved afdelingen, var tydeligt utilfreds med forholdene; men han kunne jo ikke ændre noget.

Luftværnsøvelsen blev ledet af korpshovedkvarteret LANDJUT i Rendsburg. På den tid var det en dansk major ved navn Heilmann, som var luftværnsofficer, så det var ham, der skulle have planlagt øvelsen. Desværre var planlægningen kollideret med jagtsæsonen, som betød mere for ham. Der var altså ikke nogen plan, udover at luftværnsenhederne skulle opholde sig i et område, hvor der kom mange fly. Her kom problem nummer to. Efteråret indhyldede Schleswig-Holstein i en tæt og stabil tåge. Derfor blev alle fly aflyst.

Den første dag efter ankomsten stod enhederne altså rundt omkring i Holsten, kiggede ind i tågen og håbede på bedre vejr. Næste formiddag kom major Heilmann farende i en meget stor militær personbil. Han tegnede tre røde linier på mit kort. Der ville fjenden være kl. 14, 16 og 18 og ud fra det skulle jeg så selv konstruere meldinger, som batteriet skulle reagere på. Jeg prøvede at spørge efter detaljer; men han svarede blot, at det kunne jeg sagtens selv

finde ud af og væk var han. En time senere greb generalen ind og aflyste øvelsen.

Battericheferne blev nu kaldt sammen for at planlægge hjemturen; men da afdelingschefen lagde op til, at man skulle køre hjem senere på eftermiddagen, eksploderede kaptajn Sørensen. Dengang havde man stadig en såkaldt 3-døgns-regel, som helt præcist var en 72-timers-regel. Den betød at man måtte indføre en flaske spiritus og 200 cigaretter til Danmark, når man havde opholdt sig 72 timer i udlandet. Vi havde jo kun været ude af landet i ca. 50 timer, men soldaterne havde naturligvis for længst købt ind. Afdelingschefen kunne ikke se, at det var hans problem; men da kaptajn Sørensen insisterede og kaldte hans opførsel uanstændig, gik han nødtvungent og noget fornærmet med til at udskyde hjemrejsen til næste dag.

Men der var en regel mere. Før hjemrejsen skulle hver chef lave en stikprøvekontrol i enheden. Han skulle så overfor toldvæsenet skrive under på, at han havde kontrolleret uden at finde noget ulovligt. I det batteri, hvor jeg var, overlod chefen major A.A.Andersen denne opgave til sin nye næstkommanderende. Denne kaldte soldaterne sammen og spurgte, om de havde mere end de måtte. Ideen var, at de skulle sige nej, hvorefter han kunne meddele majoren, at kontrollen var gennemført uden resultat. Desværre fik han sagt det, så soldaterne misforstod ham og troede det var sjov. I stedet for at sige nej, begyndte de at fortælle om alle de flasker de havde gemt rundt i bilerne.

Nu var gode råd dyre. Alle befalingsmænd, bortset fra batterichefen, blev indkaldt til krisemøde. Ved fælles hjælp og med flytning af et par flasker lykkedes det at finde to biler, hvor der ikke var for meget. I dem holdt næstkommanderende så stikprøvevis kontrol, hvorefter majoren kunne skrive under på, at der ikke var fundet noget.

Tactical Fighter Weaponry 1978

Året efter var jeg igen kampdommer; men denne gang var det en stor tre ugers øvelse i Oksbøl. Her skulle jeg være kampdommer ved et af L/70-batterierne fra 2 LA. Det var virkelig en fin tjans som feriejob fra studierne. Øvelsen foregik kun på hverdage mellem 8 og 16. Jeg boede på hotel nede i Oksbøl by og hver weekend kørte vi hjem. Ikke desto mindre var det tre uger med fuld løn og time-/dagpenge.

Det hele foregik i august måned og som jeg husker det, var det uafbrudt strålende solskin. For flyvevåbnet handlede det mest om skapskydning. Flyene var mest F-35 Draken, F-100 Super Sabre og F-104 Starfighter, der fløj angreb mod mål tæt på kysten. L/70-delingerne var placeret rundt på Kallesmærsk Hede, og min virksomhed handlede mest om at vurdere, om de engagerede de rigtige fly og om det skete tidligt nok.

14. luftværnsafdeling 1978-1983

Luftmeldecentralen i Kolding var nu endeligt nedlagt, så jeg skulle have ny designering. Det blev i 1. lette luftværns raketbatteri - 1 LLVRBT, altså 1. batteri i 14. luftværnsafdeling. Her var min opgave at være forbindelsesofficer til brigaden.

Det var på mange måder et interessant job. En af de store fordele ved luftværnet var, at det var en meget lille våbenart. Sammenlignet med feltartilleriet betød det, at man som stabsofficer normalt var placeret på et højere niveau. Som løjtnant eller premierløjtnant ville jeg i feltartilleriet typisk have været tilknyttet et kompagni eller en bataljon. I luftværnet færdedes jeg med samme grad ved brigaden.

Der var tre faste officerer i batteriet: chef, næstkommanderende og en kommandoofficer, der samtidig var ildledelsesofficer. Dertil kom en række stregbefalingsmænd: tre sektionsførere, motor- og elektronikmekanikere, forsyningsbefalingsmand og en ildledebefalingsmand. De var alle fastansatte. Jeg var den eneste fra reserven; men da jeg i en årrække typisk var inde fem til seks uger om året og altid samme sted, følte jeg hurtigt, at jeg hørte til.

Den første øvelse var dog en trist oplevelse. Det var en brigadeøvelse i Oksbøl øvelsesteræn. Vi ankom om mandagen, deltog i de indledende befalinger, havde en hyggelig aften og gik så til ro. Men næste morgen kom der besked, at jeg straks skulle mødes med batterichefen på et kontor i lejren. Der fik jeg så at vide, hvad der var sket. Den ene sektionsfører og hans kører havde lagt sig til at sove i deres soveposer ude i øvelsesområdet ca. 100 m fra en af raketgrupperne. Tidligt om morgenen var de så blevet kørt over af en Leopard kampvogn. Begge var dræbt på stedet.

Batterichefen skulle nu ringe hjem til regimentet i Skive og aftale, hvad der videre skulle ske. Men den dræbte sektionsfører var også en af hans private venner. Han var altså meget berørt og ikke sikker på, at han kunne klare samtalen. Da jeg var ny i batteriet og ikke kendte nogen af de dræbte, skulle jeg sidde ved siden af, parat til at tage telefonen, hvis det skulle blive nødvendigt. Det blev det heldigvis ikke.

Næste sommer fik batteriet ny chef. Det var major Sture. Jeg husker stadig tydeligt, da jeg ankom til den første øvelse efter chefskiftet. Majoren bad mig komme med ind på sit kontor. Døren blev lukket bag mig, og så fik jeg en gennemgang af situationen ved batteriet, uden at der på nogen måder blev lagt fingre imellem. Jeg fik at vide, at næstkommanderende var dygtig men ung, hvorimod kommandoofficeren var aldeles ubrugelig. Jeg fik også at vide, at to stregbefalingsmænd netop var blevet straffet. Til transport af drivmidler havde batteriet en særlig lastbil, hvis lad var fyldt med 20 liter metaldunke. Under batteriets sidste øvelse i Tyskland havde de to herrer taget en af disse dunke, skåret bunden ud af den, fyldt den med spiritus-flasker og placeret den midt på lastbilens lad mellem dunkene med benzin og olie. Det var dog blevet opdaget og havde ført til en regulær militær straffesag.

Hvert andet efterår var der på den tid en stor øvelse i Holsten. I alle skudår som 1976, 1980 og 1984 var det en stabsøvelse ved navn Beacon Glare. I de øvrige lige år var det en feltøvelse ved navn Bold Guard. For os i 14 LA gjorde det som regel ikke den store forskel. Batterierne havde kun lette køretøjer og derfor valgte man som regel, at tage det hele med, selv hvis det bare var en stabsøvelse.

Som indledning til disse store øvelser afholdt Vestre Landsdelskommando altid sin øvelse Vild Impuls. Det handlede om forskydningen ned gennem Jylland og over grænsen. Mens batteriet gjorde klar til turen, sad jeg på regimentets kontor, klar til at tage imod ordren fra VLK. På et eller andet tidspunkt i løbet af dagen kom ordren med et tidspunkt for, hvornår batteriet skulle passere indrykkepunktet, der som regel var ved Sjørup eller Haderup. Derefter fortsatte vi ned ad den fastlagte rute og kom til udrykkepunktet, der kunne ligge i nærheden af Bordesholm engang om aftenen.

Disse store øvelser lå ret tæt på de skarpe planer. Det betød at den tyske 6. division gik i forsvarsstilling langs den indre grænse mellem Lübeck og Elben. Når Jyske Division nåede ned til Holsten, overtog vi det nordlige afsnit. Det var så forudset, at de to divisioner under korpset LANDJUT skulle føre en langsom, henholdende kamp tilbage mod nord-vest. På den måde skulle der blive tid til at føre amerikanske og engelske forstærkninger frem over Esbjerg og de andre havne langs vestkysten.

Det gav et problem, for jo længere korpset trak sig tilbage, des længere blev fronten. Tidligere havde man løst problemet ved at indsætte en ikke nærmere defineret sammensat enhed under navnet kommando Øst i området nord-øst for Jyske division. Men i 1980 havde tyskerne oprettet en ny enhed med navnet Heimatschutzkommando 13. Det var en infanteribrigade med meget få tunge våben og kun delvist motoriseret.

Under Beacon Glare i 1980 var HSchKdo 13 under operativ ledelse af Jyske division, og divisionen havde så valgt at forstærke den med en panserbataljon og det luftværnsbatteri, hvor jeg var. Som forbindelsesofficer skulle jeg altså ikke som sædvanlig følge 1. brigade, men derimod HSchKdo 13. Det blev lidt af en udfordring, fordi jeg ikke talte tysk og der kun var få tyske officerer, der talte engelsk, især i den slags lavt prioriterede enheder. Men heldigvis var der en signalofficer, som havde været på et engelskkursus, så via ham kunne jeg nogenlunde holde kontakten.

En nat lå vi i en forsvarsstilling og forventede at fjenden ville angribe næste morgen. Der var befalet radiotavshed, hvilket var naturligt i den situation; men for os i luftværnet gav det et stort problem. Det betød nemlig at grupperne fik ildkontrolordren Redeye Stop. Ved kontakt med fjenden måtte man naturligvis bryde radiotavsheden; men det ville ikke hjælpe den luftværns-gruppe, som ved dag gry så et fjendtligt recognoseringsfly. De ville nemlig ikke kunne nå at bryde radiotavsheden og få tilladelse til at skyde, før flyet var væk igen.

Jeg forklarede problemet for den tyske signalofficer; men han kunne naturligvis ikke selv gøre noget ved det. Vi måtte altså forelægge det for chefen for HSchKdo 13, som var en ældre oberst kort før pensionsalderen. Der herskede tydeligvis stor respekt om ham, jeg fik fortalt, at han under krigen havde været chef for et SturmArtillerieBatterie, han var efter krigen endt i russisk krigsfangenskab og var kommet hjem med den sidste gruppe i 1955; men allerede året efter var han trådt ind i det nyoprettede Bundeswehr.

Da vi kom ind i chefens telt, begyndte den tyske signalofficer at forklare sagen; Men chefen løftede afværgende hånden. Han ville høre det fra mig selv, og hvis jeg bare snakkede langsomt og tydeligt på engelsk, mente han godt at han kunne forstå det. Enden på historien blev, at signalofficeren blev sendt op til divisionen for at forelægge sagen. Efter at have talt med divisionens luftværns- og signalofficerer besluttede generalen her, at luftværnet skulle have tilladelse til at bruge radioen i nødvendigt omfang under radio-tavshed, og da jeg kom til næste øvelse, kunne batterichefen vise mig en opdateret udgave af brigadens blivende bestemmelser, hvor det var skrevet ind.

I 1982 fik både 14. luftværnsafdeling og 1. batteri ny chef og det medførte store ændringer. Den nye afdelingschef var oberstløjtnant B. Madsen. Han havde indtil da været på artilleriskolen i Varde, og den stilling overtog major Sture, der samtidig blev udnævnt til oberstløjtnant. Den tidligere afdelingschef så jeg for første gang til afskedsparaden. Med OL Madsen blev det meget anderledes.

Først på sommeren ringede MAJ Sture og spurgte, om jeg kunne komme til Tactical Fighter Weaponry øvelsen i august. Han forklarede at de var noget i klemme og havde brug for hjælp. Batteriet skulle deltage i øvelsen med en del af styrken, mens en anden del skulle blive hjemme i Skive. Han skulle selv forlade batteriet inden øvelsen. Næstkommanderende skulle blive i Skive for at lede den del af batteriet, som var der. Ildledelsesbefalingsmanden var overgået til flyvevåbenet og som afløser for ham, havde man konstabel Weng. Han var ganske vist dygtig og havde styr på tingene; men han var trods alt ikke befalingsmand. Der manglede altså en til at lede den del af batteriet, som skulle til Oksbøl. Da jeg kom til øvelsen, fandt jeg ud af, at batteriets kommandoofticer også skulle med til Oksbøl; men ham havde MAJ Sture åbenbart ikke turdet betro med opgaven.

Midt under øvelsen kom den nye afdelingschef OL Madsen. Han var i strålende humør og skulle se alt, hvad vi lavede. Dermed så han, hvordan jeg tog mig af englænderne mens KS Weng styrede batteriet og kommandoofticeren sad i messevognen. Næste morgen blev der ringet fra regimentet i Skive. Kommandoofticeren skulle omgående komme hjem til Skive. Senere på dagen fik vi at vide, at han var overgået til en anden afdeling, og batteriet ville snarest få en ny kommandoofticer. Senere fik vi fortalt, at OL Madsen efter besøget hos os var gået direkte op til regimentschefen og havde forlangt at slippe af med batteriets kommandoofticer aldeles omgående, og regimentschefen, der var en pæn ældre herre, var blevet så forskrækket, at han straks havde sagt ja til det.

Med OL Madsen kom en ny ånd til afdelingen. Han havde to meget positive, grundlæggende holdninger. Indtil da havde luftværnet fungeret som tre batterier, et under hver brigade. Fra nu af var det en afdeling under divisionen. Den anden mærkbare ændring var, at OL Madsen ikke på samme måde, som vi var vant til, skelnede mellem mobiliseringsenheder og stående styrke. Afdelingen havde også et L60-batteri; men det havde hidtil levet i absolut ubemærkethed. Fra nu af var det pludselig en ligeværdig del af afdelingen og samtidig skete der en kraftig styrkelse af afdelingsstaben.

Besøg i Dortmund

Kort tid senere var 14 LA på besøg i hos en engelsk luftværnsenhed i Dortmund. Vi var først nogle dage på kasernen i Dortmund og derefter fulgte vi med englænderne på en øvelse i nærheden af Harzen. Redeye-batterierne havde ingen radar; men afdelingen havde som mobiliseringsenhed en gammel overvågningsradar M52. Den var nok allerede dengang forældet; men OL Madsen holdt på, at når vi nu havde den, så skulle den også bruges. Det var trods alt den eneste varslingsradar i Jyske division.

Bagved lå måske også en holdning om, at man ved at bruge radaren kunne bevise, at der var hårdt brug for noget nyt. Så længe den stod fredeligt på mobiliseringsdepotet, ville der ikke ske noget.

Radaren blev altså hentet ud af depotet og gjort klar, for den skulle med til Dortmund. Til at trække den stod i samme depot en gammel amerikansk lastbil af typen White. Det var en af dem, som vi fik foræret, da USA i 1945 ikke gad slæbe dem med hjem over Atlanten. Den brugte ca. 200 liter benzin og 20 liter motorolie til at køre 100 km, men afsted kom den. Den stoppede ca. 10 km syd for Skive, så var motoren brændt sammen. Det fik dog ikke oberstløjtnanten til at give op. Han vidste at der stod 12 af disse lastbiler i depotet, så der blev bare sendt bud efter den næste.

Med den kom radaren helt til Dortmund, med på øvelse og næsten hjem igen. Lastbil nummer to brændte sammen næsten på samme sted som den første.

Efter øvelsen ville mekanikerne på kasernen sætte radaren tilbage på depotet; men det passede ikke med afdelingschefens hensigt. Han ville også have radaren med på de følgende øvelser. Nu var det sådan, at chefen for 14. luftværnsafdeling også var divisionens luftværnsofficer. Det var nok baggrunden for, at regimentschefen - der ikke anede noget om sagen - kort efter blev ringet op af divisionschefen. Generalen ville gerne vide, hvorfor regimentet havde besluttet, at sætte divisionens radar på depot. Det havde regimentet så alligevel ikke.

Besøget hos englænderne var på flere måder en oplevelse. Deres militære kultur var noget anderledes, end jeg kendte det fra Danmark og fra de tyske enheder. Hos dem var der stor forskel på officerer og øvrige befalingsmænd. Det gav et problem med morgenmaden. Vi var jo vant til at officerer, øvrige befalingsmænd og mandskabet skulle møde samtidigt klokken 8 om morgenen. Hos englænderne var det helt anderledes. Her var det kun stregbefalingsmænd og mandskab, der mødte tidligt. Officererne plejede først at støde til engang op ad formiddagen efter en omfattende gang morgenmad i officersmessen. Det indeholdt både bacon,

æg og meget andet serveret af tjenere i hvide jakker. Disse tjenere kunne slet ikke forstå, hvorfor vi danske officerer havde så travlt.

Deres måde at holde fester på var også lidt anderledes. Det startede meget pompøst og formelt. Men man skulle ikke langt ud på aftenen, før de slap sig løs. Jeg husker en aften, hvor de pludselig fandt på, at der skulle spilles rugby. En af stuerne i messen havde en bred skydedør i hver ende. Disse døre fungerede som mål. Da man ikke lige havde en bold, hentede de istedet en dybfrossen kylling fra køkkenet. Det endte med at den engelske afdelingschef brækkede næsen i en lidt for hård tackling. Det hele så dog værre ud, end det var. En del af blodet på gulv og spillere stammede nemlig fra kyllingen, der ret hurtigt tøde op.

Efterhånden lærte jeg dog også, at der var væsentlig forskel på det formelle og det reelle hierarki hos englænderne. De yngre officerers viden og kunnen var ofte meget begrænset. Formelt set var de højt hævet over enhver sergeant major, og disse ville aldrig modsige en officer. Men da stregbefalingsmændene havde både viden og erfaring, kunne de alligevel ofte få deres vilje med et par velrettede spørgsmål.

2. Jydske Brigade 1984-1990

Sidst på året 1983 blev jeg kontaktet af regimentet, som spurgte, om jeg kunne tænke mig at komme over i staben ved 2. Jydske brigade, nærmere betegnet i operationssektionen. Brigadens stab og stabskompagni hørte også hjemme i Skive. Staben bestod i fredstid af ca. 15 faste officerer men dertil kom dobbelt så mange reserveofficerer. Nørrejske Artilleriregiment skulle nu levere to officerer af reserven til brigadestaben, og jeg fik den ene plads. Jeg var ved 2. brigade fra 1.1.1984 - 30.7.1990.

Udover stab og stabskompagni bestod brigaden af I og II panserinfanteribataljon fra Prinsens Livregiment i Viborg, II panserbataljon og en opklaringseskadron fra Jyske Dragonregiment i Holstebro, 6. artilleriafdeling og 2. luftværnsbatteri fra Skive, II trænbataljon fra Aalborg, 2. ingeniørkompagni fra Randers og en hærflyvedeling fra Vandel.

Tilbage i 14 LA 1990-1992

HQ LANDJUT 1992-1998

MNCNE 1998-2004

Sall Data